ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 484 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΜΑΙΟΥ 1883

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Ἀναντιρρήτως εἴμεθα τὸ ἀξιοπρεπέστερον ὅλων τῶν ἐθνῶν, ἔθνος δημοκρατικὸν δικαιώματι γεννήσεως καὶ δικαιώματι κατακτήσεως.

Τίς θὰ ἐφαντάζετο πρὸ εἰκοσιπενταετίας, ὅτε τὸν ταλαίπωρον Ὄθωνα εἴχομεν θέσει ἐπὶ πυρᾶς, ἀπαιτοῦντες παρ' αὐτοῦ *καλὰ καὶ σώνει* νὰ κάνῃ διάδοχον, ἀπαιτοῦντες χάριν ἡμῶν νὰ κάμῃ θαύματα ἐπὶ νόμων φυσιολογικῶν, εἰ δὲ μὴ ἀπαιτοῦντες νὰ λάβωμεν ὀπίσω τὸ Βασίλειον ὅπερ τοῦ ἐδώσαμεν, ὅπως καὶ τὸ ἐλάβομεν κακὴν κακῶς, *ἀντιστάσεως μὴ οὔσης θραύσαντες, τοὺς φανοὺς τῆς πρωτευούσης*· τίς θὰ ἐφαντάζετο ὅτι τὸ πανελλήνιον αὐτὸ ὄνειρον— ἡ γέννησις διαδόχου — ὅπερ ἐψάλη ἐν ᾄσμασι δημοτικοῖς, ἐχαράχθη διὰ πυρίνων γραμμάτων στερεότυπον εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐψιθυρίσθη ἐν συνωμοσίαις, διετυπώθη ἐν ἀναφοραῖς, ἐνεφυσήθη διὰ σάλπιγγος τῆς Ἱεριχοῦς, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὁποίας ἂν δὲν ἔπεσαν οἱ λευκοὶ τοῖχοι τῶν ἀνακτόρων, κατέπεσαν ὅμως ἀνάκλιντρα καὶ ὀψοφυλάκια καὶ κλῖναι καὶ εἰκόνες καὶ ἄνθη καὶ πρασιαὶ τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου καὶ ἐκενώθησαν τὰ βασιλικὰ κελλάρια ἐκ τῶν φιαλῶν τῶν οἴνων τὴν ἐνδοξον ἐκείνην νύκτα τῆς 10ης πρὸς τὴν 11ην· ὅτι τὸ ὄνειρον αὐτὸ ὀλίγα ἔτη μετὰ ταῦτα, μεταμορφούμενον εἰς ροδοπάρειον νεανίσκον, Ἕλληνα τὴν θρησκείαν, τὴν ἀγωγήν, τὴν ὑπόστασιν, φέροντα τὸ ἔνδοξον, αἱματόβρεκτον καὶ δοξοστεφὲς ὄνομα τοῦ Κωνσταντίνου, θὰ παρήρχετο ἀπαρατήρητον ὑπὸ τῶν *φοβερῶν* Ἑλλήνων, ἐν μέσῳ γενικῆς ἀδιαφορίας, οὐδὲ κἂν τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ταρασσομένων ἐν ὀνόματι τόσων ἄλλοτε φωνῶν, βοῆς, ρητορειῶν, συνωμοσιῶν, ὑελοκλασιῶν, ἐκπωματώσεως καμπανιτῶν καὶ φόνου ἑνὸς χωροφύλακος, μόνου πληρώσαντος μὲ τὸ αἷμά του τὴν ἐθνοδόξαστον ἐπανάστασιν. Πῶς καὶ τὸν ἐνεθυμήθη ἡ *Νέα Ἐφημερὶς* ἀναμίξασα αὐτὸν ἐν τῷ ἑορτολογίῳ της μὲ τὸν μικρὸν Κωνσταντῖνον Ν. Ζορμπᾶν καὶ τὸν μεγάλον Κωνσταντῖνον Σαμαρόπουλον! Ὅτε δὲ τὴν αὐγὴν ἐπλατάγουν ἀηδῶς πράγματι διασπῶντα τὴν μελιχρὰν συνέχειαν τοῦ ἀθρόου πρωϊνοῦ πτηνοκελαδήματος τὰ τηλεβόλα ἀπὸ τοῦ Λόφου τῶν Νυμφῶν, τίς οἶδε πόσα εὐωιδῶντα χείλη ἐξαφνισθέντων βιαίως Ρωμηῶν ἐψιθύρισαν τὸ κλασικὸν ἐκεῖνο καὶ ἀθηναϊκώτατον: Δὲν μᾶς ἀφίνετε λέγω 'γώ;

Ὅλος ὁ διὰ τὸν διάδοχον ἐνθουσιασμὸς ἐξητμίσθη φαίνεται τὴν θερινὴν ἐκείνην ἡμέραν τοῦ 1868, ὅτε ὁ γέρων Βούλγαρης ἀνακτορικὴν ὀφλισκάνων μωρίαν ἐπεδείκνυεν εἰς τὰ ἠθροισμένα πρὸ τῶν Ἀνακτόρων πλήθη τὸν ὀλιγόστιγμον Δοῦκα τῆς Σπάρτης! Ὅ,τι δ' ἀπέμεινεν ἐκ τῆς φαιδρᾶς ἐκείνης ἡμέρας, ἣν ἐμόλυνεν ὁ εἰς νεογνὸν ἀπονεμηθεὶς φράγκικος τίτλος, κατηναλώθη καὶ αὐτὸ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐβαπτίζετο ὁ διάδοχος, κλονισθέντος δι' ὀλίγας ὥρας τοῦ ἀξιοπρεπῶς ἀναισθήτου ρωμαϊκοῦ.

Ποία διαφορὰ μεταξὺ Γάλλων, Γερμανῶν, Ἄγγλων, Ἰταλῶν καὶ ἡμῶν! Διὰ τὸν θαλαμηπόλον τῆς Βασιλίσσης, τὸν τρομερὸν Δζὼν Μπρόουν, ἕνα ἁπλούστατον σείσην, ἡ Ἀγγλία συνεκινήθη ὅσον δὲν θὰ συνεκινούμεθα ἡμεῖς διὰ τὸν Γεώργιον καὶ ἂν ἀκόμη μᾶς ὡδήγει εἰς Κωνσταντινούπολιν. Οἱ δὲ Γάλλοι μὲ τὸν Δουλοῦ τους, ὅταν ἐγεννήθη, ὅταν ἐβαπτίσθη, ὅταν πρωτοπερπάτησε, καὶ οἱ τυπολάτραι καὶ Στεμματολάτραι Γερμανοὶ χαλοῦντες κόσμον εἰς πᾶσαν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου ἑορτὴν ἀπέναντι τῆς φιλοσοφικῆς ἀπαθείας ἡμῶν, ὑπὸ ἥλιον καυστικόν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ψυχρὰ μάρμαρα τῆς ἀρχαίας δημοκρατικῆς τέχνης, φαίνονται ἔθνη παραφρόνων καὶ στίφη ἀγρίων.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὸ φύσει δημοκρατικὸν τῶν Ἑλλήνων, ὅπερ παράγει τὴν παγερὰν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀδιαφορίας λαοῦ νομίζεις φιλοσόφων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη ἀδιαφορία τῆς Βασιλείας, ἀποκλεισθείσης ἐπὶ εἰκοσαετίαν τώρα ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ ἐγωϊσμοῦ, καὶ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε οὔτε διαπραττούσης, οὔτε ἐπιδεικνυμένης, τὸ ὁποῖον νὰ τὴν παρουσιάζῃ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ λαοῦ συνδεδεμένην ὅπως δήποτε μετὰ τοῦ ἔθνους.

Συμβαίνει λοιπὸν κάτι τι ὁμοιοπαθητικόν, ἀνεξήγητον εἰς τοὺς ἐπιπολαίως κρίνοντας, ἀλλὰ λογικόν, εὐεξήγητον, κανονικώτατον εἰς τοὺς παρακολουθοῦντας τὰς τύχας καὶ τὸν βίον τῶν βασιλειῶν ἐν Ἑλλάδι.

Καλιβᾶν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐτελέσθη σήμερον ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως ἡ ἐτη-

σία δοξολογία, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Διαδόχου, ἀλλὰ μετ' ἐξαιρέτου ψυχρότητος καὶ ἀφανείας. Ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, Σαχάρα γεμάτη ἥλιο· ἐκ τῆς θέας τῆς Ἑρμαϊκῆς ὁδοῦ οὐδεὶς ὑπώπτευεν ἐπισημότητα ἑορτῆς, καὶ μόνον προ τῆς Μητροπόλεως 15—20 ἐν παρατάξει στιλβουσαι λόγχαι ὑπεδείκνυον ὅτι μέσα τελεῖται δοξολογία. Μόνον αἱ σημαῖαι τῶν ὁμογενῶν ἐτήρουν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν βλακώδη πόζαν, ὡς ἂν μὴ ἠννόουν τὴν κυκλω ἀδιαφορίαν. Περὶ τὸ τέλος ἡ μουσικὴ ἐπανέλαβε τὸν παιᾶνάν της, εἰς στρατιώτης ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἐκκλησίας δίδει τὸ σύνθημα διὰ νὰ ριφθοῦν τὰ κανόνια, καὶ ἡμίσεια δωδεκὰς ἁμαξῶν παρέρχεται τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, φέρουσα τοὺς ὑπουργοὺς καί τινας αὐλικούς. Συμπεραίνομεν ὅθεν ὅτι ὅταν τρέχωμεν καὶ συνωθούμεθα εἰς βασιλικήν τινα τελετὴν καὶ ἀνεμένωμεν παρελάσεις καὶ διαβάσεις, πράττομεν τοῦτο ὑπὸ φυσικωτάτης περιεργείας νὰ θαυμάσωμεν τὰς χρυσοῦφάνους στολὰς καὶ τὰ κράνη, καὶ τοὺς μεγαλοσταύρους, καὶ τὰ τέθριππα, καὶ τὰς ξένας καὶ τὰς δικάς μας· βαθύτερον ἄλλο συναίσθημα δὲν ὑπάρχει, δι' αὐτὸ εἶνε κωμικὴ ἡ παρατηρουμένη κίνησις εἰς τὰς τελετάς μας. Σήμερον δὲν ἔχομεν νὰ ἐντυφήσωμεν εἰς τίποτε, οὔτε εἰς βασιλεῖς, οὔτε εἰς πρέσβεις, οὔτε εἰς ξένους. Καὶ ὅμως ἂν ἦνε ἑορτή, δικαιουμένη νὰ τελῆται πανυγυρικῶς καὶ ἐγκαρδίως, εἶνε ἡ τοῦ Διαδόχου μας· διότι ὁ Κωνσταντῖνος εἶνε τὸ μέλλον. Καὶ τὸ μέλλον. . . τίς οἶδε! Μὴ τὸ μετρῶμεν μὲ τὸν αὐτὸν πῆχυν.

Ἑορτάζει σήμερον ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας κ. Κώστας Παλαμᾶς. Δέχεται, ἂν ἔχετε τύχην, ἐπισκέψεις, μουσικήν, φίλους καὶ φίλας.

Ἐκ τῶν διακεκριμένων ἰατρῶν ἐν Τεργέστῃ κ. Ἀρ. Σβῖνος ἀφίκετο πρό τινων ἡμερῶν μετὰ τῆς νεαρᾶς κυρίας του Καλλιόπης καὶ τῆς γυναικαδέλφης αὐτοῦ Ἄννης Μπόσκοβκι καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρεττανίας. Χαιρετίζομεν μετ' ἀγάπης τὸ νεαρὸν ζεῦγος, ὅπερ ὑπὸ τὸν παρθένον οὐρανόν μας διέρχεται τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν γάμων του.

Καλάμαι, 19 Μαΐου

Γεώργιον Ζηνόπουλον, βουλευτὴν Ἀθήνας

Ἀργὰ ἔμαθον τὰ αὐτόθι λαβόντα χώραν· οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ διαθέσῃ. Στρατιώτης τῆς πολιτικῆς σημαίας τοῦ πατρός μου θὰ ἀκολουθήσω ἀπερεγκλίτως τὴν πολιτικὴν πορείαν, ἣν οἱ φίλοι αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ μου σκεφθέντες ἀπεδέξαντο. Γνωρίσατε παρακαλῶ αὐτοῖς τοῦτο καὶ δημοσιεύσατε τὸ παρὸν δι' ὅλων τῶν ἐφημερίδων. Ταῦτα ἀρκοῦσι νομίζω, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ψευδοῦς—τὸ ἐπ' ἐμοὶ—διαφόρου τῆς ἐφημερίδος «Σφαίρας».

Κώστας Κουμουνδοῦρος.

Ο ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 18 Μαΐου

Τὸ ἀτμόπλοιον τὸ φέρον τὸν βουλευτὴν Πατρῶν κ. Ρηγόπουλον, ἤραξε, καὶ δύο—τρία βεγγαλικὰ ἀρχίζουν νὰ φωτίζουν τὴν ἀσοβάθραν· αἱ λέμβοι ἀπῆραν τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ πλείονα τοιαῦτα πυρὰ χρωματίζουν τοὺς κατ' αὐτὴν παρατεταγμένους πιστούς· ἡ σημαιοστόλιστος φεγγοβολοῦσα καὶ βουλευτοφόρος λέμβος πλησιάζει τὰ κράσπεδα τῆς προκυμαίας καταυγάζουν ἀπὸ τὰς ἐκ πολλῶν ἡμερῶν περισυλλεγείσας τοιαύτας λαμπάδας. Ὁ βουλευτὴς ἐκπηδᾷ τῆς λέμβου καὶ ἡ γραώδης καὶ ὠχρὰ μορφή του, ἐπιστεφομένη ἀπὸ εὐμεγέθους ψιαθίνου πίλου καὶ τὸ εὐμεγεθέστερον *τουρμπάν*, περιστοιχίζεται ἀπὸ πεντηκοντάδος φίλων του καὶ ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἑκατοντάδων περιέργων καὶ ἀδιαφόρων, ὡς ἐμέ. Ὁ ὅμιλος ἐξωθεῖται πρὸς τὸ πλησίον ξενοδοχεῖον ἡ «Ἀχαΐα», εἰσωθεῖται ἐντὸς αὐτοῦ ὁ κ. Ρηγόπουλος καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιφαίνεται εἰς τὸν ἐξώστην ὠχρότερος καὶ ἀμαυρότερος ἀπὸ τὸ φεγγοβόλημα τῶν ἀπαραιτήτων βεγγαλικῶν. Ὁ ἴδιος προσφωνητὴς τοῦ Δηλιγιάννη, συντάκτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὅλων τῶν ὑπὲρ Ρηγοπούλου διθυράμβων, ἐπιλαμβάνεται ἤδη νὰ προσφωνήσῃ καὶ αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας(;) νὰ προτείνῃ αὐτῷ τὸ ὡς εὖ παρέστη, νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς λογοδοσίαν καὶ εἰς ἔκθεσιν τοῦ περὶ τῶν δημοτικῶν φρονήματίου του. Βραχαί τινες ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ «ἀκεραίου καὶ πολυτίμου ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ» παρακολουθοῦσι, ὅστις ἄρχεται:

«Ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Λαὸς ἀποτελεῖ τὰς ἀκτῖνας τοῦ παγκοσμίου αὐτοῦ δίσκου.. Σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν ἐκάμετε εἰς τοὺς διελθόντας ἐνταῦθα συναδέλφους μου . . . Εἷς ἐξ αὐτῶν *ἔκαμε κι' ἔφυγε* εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ συνέδριον. . . . Εἰργάσθην καὶ ἐγὼ καὶ κατεκεραύνωσα τὴν σπάταλον καὶ ὀλεθρίαν κυβέρνησιν, ἥτις μᾶς ἐπέβαλε τοὺς δεινοὺς αὐτοὺς φόρους. (Παρακολουθοῦν μύδροι κατὰ τῆς Κυβερνήσεως. . .) Ἐγὼ τὰ εἶπα του βασιλικὰ καλά, καὶ ἂς λέγουν οἱ μοχθροὶ καὶ ἄθλιοι. . . . Θὰ σᾶς καλέσω μίαν ἡμέραν νὰ σᾶς ἐκθέσω τὰς πράξεις μου καὶ νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν συμφερόντων καὶ τῶν δεινῶν περιστάσεων τοῦ γένους εἰς τὰς νοσηρὰς αὐτὰς ἡμέρας . . . . Διὰ τὰ δημοτικὰ θὰ τὰ εἰπῶμεν ἄλλοτε ὅτε θὰ πραγματευθῶμεν περὶ σπουδαίων ἐπιστημονικῶν πραγμάτων. . . . Τὸ φρόνημά σας, ὦ συμπολῖταί μου, εἶναι ὡς ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει ἀπὸ τὸ Παναχαϊκὸν καὶ δύει... ποῦ; . . . Χαίρετε συμπολῖταί μου, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ καλὴν νύκτα σας».

Παροδίτης

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΕΒΡΟΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Φιλιππούπολις, 13 Μαΐου

Ἡ ἐπιθυμία μου τοῦ νὰ μεταδώσω ὑμῖν ἰδέαν τινὰ πλήρη περὶ τοῦ δημιουργήματος τούτου τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου εἶναι μεγίστη, καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι δέον νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς οἱ ἐν Ἑλλάδι τὰ κατὰ τὰς χώρας ταύτας, ὅπου τοιαῦτα συμφέροντα ἡμῶν δικυβεύονται καθ' ἑκάστην, ὅπου τόσαι ἐλπίδες καὶ μονονουχὶ βεβαιότητες καταντῶσιν οἱονεὶ ὀνειροπολήσεις καὶ πόθοι εὐσεβεῖς, ἀλλ' ἀναβάλλω τοῦτο εἰς τὸ μετέπειτα, ἀνάγκην ἔχων νὰ γνωρίσω ἀσφαλῶς τὴν χώραν, νὰ ἐκτιμήσω ὅσον οἷόν τε ἀλανθάστως τὰς ἐπελθούσας, συνεπείᾳ τοῦ νέου καθεστῶτος, μεταβολάς, νὰ γνωρίσω τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

Ἀναβάλλων ὅμως τοῦ νὰ ἐπιστείλω ὑμῖν βραδύτερον γενικώτερά τινα περὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ στερήσω τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ πληροφοριῶν τινων περὶ τῶν καθ' ἑκάστην ἐνταῦθα τελουμένων, διότι καὶ αὗται δύνανται ὁπωσοῦν νὰ φανῶσι χρήσιμοι καὶ ν' ἀποτελίσωσι μέρη τινα, ἔστω καὶ ἀσήμαντα, τῆς ὅλης εἰκόνος.

Χθὲς οἱ Βούλγαροι τῆς Τοπαρχίας ἐτέλουν τὴν ἑορτὴν τῶν

---

61 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 61

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 483)

— Κυρία βαρόνη, εἶπεν, ἀνέμενον τὴν ἀπάντησίν σας καὶ μετὰ ἠρεμίας ὡς γνωρίζων αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων. Δὲν ἐδικαιούμην πρὸ ὀλίγου νὰ σᾶς διακόψω; Βλέπετε, οὔτε ἔλαβον ἀνάγκην νὰ σᾶς εἴπω. Παραδέχεσθε;

— Ὅ,τι ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ, κύριε, ὀφείλω νὰ τὸ πράξω.

— Βεβαίως τοῦτο εἶνε θυσία. . .

— Κύριε, διέκοψε ζωηρῶς ἡ βαρόνη, δὲν ὑπάρχει θυσία ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος.

— Καλῶς, κυρία, καλῶς.

— Εἶμαι ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας, κύριε, καὶ ἑτοίμη νὰ σᾶς ὑπακούσω. Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, ἣν θὰ μᾶς ὑποδείξητε, εἴμεθα ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ εἰς Ἐπινάλ.

— Εὐχαριστῶ. Θέλω νὰ σᾶς ἀφήσω τὸν καιρὸν τοῦ νὰ προειδοποιήσητε τοὺς φίλους σας, νὰ δώσητε τὰς διαταγάς σας, νὰ τακτοποιήσητε τέλος τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις σας.

— Μ' ἀρκεῖ μία ἡμέρα, αὔριον.

— Λάβετε δύο ἡμέρας, κυρία βαρόνη. Σήμερον ἔχομεν Τετάρτην· τὸ Σάββατον εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν θὰ σᾶς περιμείνω εἰς τὸ Ἐπινάλ.

— Θὰ εὑρεθῶ ἐκεῖ.

— Δὲν φοβεῖσθε μήπως εὕρητε τὴν δεσποινίδα Δεσιμαΐζ ὀλίγῳ διατεθειμένη νὰ σᾶς συνοδεύσῃ;

— Ὄχι, κύριε. Καθὼς ἐγώ, ἡ θυγάτηρ μου θὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθῆκόν της.

Τὸ ἐξεταστικὸν βλέμμα τοῦ κ. Λαγγὰρδ ἐζήτασε τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Κυρία βαρόννη, εἶπεν, διὰ νὰ πείσητε τὴν δεσποινίδα Δεσιμαΐζ νὰ σᾶς συνοδεύσῃ, ἐλάβατε πολὺ σοβαρὰν ἀπόφασιν.

— Μήπως μαντεύετε τὴν σκέψιν μου, κύριε;

— Μάλιστα.

— Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ πράξω οὕτω;

— Ὄχι, κυρία. Ἀ! ἡ θυσία αὕτη εἶνε καὶ ἀληθὴς καὶ ὀδυνηρά. Βεβαίως δὲν θὰ ἦνε ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών σας, αἵτινες δεκαπλασιάζονται ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐπανορθώσεως, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτῶ τοῦτο ἀπὸ σᾶς· ἀπεναντίας. Φυλάξετε, κυρία, τὸ μυστικόν σας, φυλάξετε τὸ τρομερὸν τοῦτο οἰκογενειακὸν μυστικόν. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτοῦ εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαΐζ θὰ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὀλεθρίας συνεπείας. Αἱ ὀνειροπολήσεις, θυγατέρες τῆς ἐλπίδος, προσφιλεῖς εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, εἶνε φύλακες τῆς γαλήνης τῆς νεότητος· ἂς μὴ θίξωμεν τὰς ὀνειροπολήσεις τῆς δεσποινίδος Δεσιμαΐζ.

Ἡ βαρόνη ἐταπείνωσε θλιβερῶς τὴν κεφαλήν.

Ἀνεγνώριζε τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τοῦ Λαγγὰρδ καὶ κατενόει ὅτι ὁ ἡρωϊσμός του ἔβαινε πολὺ μακρότερα.

— Λοιπόν, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγὰρδ, εὑρίσκετε κἀνὲν ἄλλο μέσον;

— Ζητῶ, κύριε· . Ἀλλὰ τί νὰ τῆς εἴπω. . .

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε τῷ ὄντι λεπτότατον.

— Μάλιστα καὶ δυσκολώτατον δι' ἐμέ, ἥτις γνωρίζω ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

— Νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν.

— Πῶς;

— Λαμβάνων ἐγὼ αὐτός, ἐὰν θέλετε, τὴν συναίνεσιν τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης.

— Πράξατε, λοιπόν, πράξατε.

— Τότε, κυρία, εὐαρεστηθῆτε νὰ εἴπετε εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαΐζ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ παραστῶ εἰς τὴν συνδιάλεξίν σας;

— Οὐδόλως· προτιμότερον μάλιστα εἶνε ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη καὶ ἐγὼ νὰ εἴμεθα μόνοι.

Ἡ βαρόνη ἐσήμανεν, εἰς δὲ ὑπηρέτης ἐνεφανίσθη.

— Ἡ θυγάτηρ μου θὰ ἦνε εἰς τὸν θάλαμόν της, εἶπεν ἡ κυρία Δαισιμαΐζ, πῆτέ της ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ καταβῇ ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεῴχθη καὶ ἡ νεᾶνις εἰσῆλθεν ὠχρά, καταβεβλημένη, μὲ ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμούς. Ἂν καὶ ἐφάνη ἐκπλησσομένη ὡς μὴ εὑρίσκουσα μόνην τὴν μητέρα της, ἀλλὰ προεχώρησε βραδέως καὶ ἐχαιρέτισε τὸν ξένον δι' ἐπιχαρίτου τῆς κεφαλῆς κινήσεως.

— Εἶνε θελκτικὴ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Λαγγὰρδ, τὸ δὲ γλυκὺ βλέμμα της ἀνταναχλᾷ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς της.

— Ἐρριέττη, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαΐζ, σοὶ παρουσιάζω τὸν κ. Λαγγὰρδ, ἀρχαῖον οἰκογενειακὸν φίλον μου.

Ἡ νεᾶνις ὑπεκλίθη ἐκ νέου.

— Ὁ κ. Λαγγὰρδ, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, ἐπιθυμεῖ νὰ συνδιαλεχθῇ μίαν στιγμὴν μετὰ σοῦ· ἔχει κάτι νὰ σ' ἐρωτήσῃ.

Ἡ Ἐριέττη ἐστράφη πρὸς τὸν ξένον ἐκπεπληγμένη.

ἐθνικῶν αὐτῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, οἵτινες, ἕλληνες ὄντες, ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ἱδρυταὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν, οἱ κηρύξαντες εἰς αὐτοὺς τὸν Χριστιανισμόν, οἱ θέντες τὰς πρώτας βάσεις τῆς ἐξημερώσεώς των.

Ἀπὸ πρωΐας πάντες οἱ κώδωνες τοῦ ρωσσικοειδοῦς κωδωνοστασίου τῆς Παναγίας, ναοῦ ἄλλοτε ἀνήκοντος εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινότητα τῆς πόλεως ταύτης, ἐκάλουν τοὺς Βουλγάρους εἰς δοξολογίαν, μεθ' ἣν, τῶν μαθητῶν τῶν βουλγαρικῶν σχολείων ἀδόντων ὕμνους καὶ ἡγουμένων, ἡ ἐκ τοῦ ναοῦ ἐξελθοῦσα συνοδεία, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ κλήρου, προεξάρχοντος τοῦ μητροπολίτου καὶ τῶν ἀρχῶν, μετέβη εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἀστυνομίας ἔνθα ἐψάλη ὁ ἁγιασμός. Ἅπασα ἡ συνοδεία ἔβαινεν ἀσκεπής. Παρὰ τὰς προσδοκίας μου, ἡ ὅλη συνοδεία δὲν ἦτο πολυάριθμος, μόλις δὲ περὶ τοὺς 100 ἢ 150 πολῖται, καὶ οὗτοι ἐκ τῶν κάτω στρωμάτων τῆς κοινωνίας, παρηκολούθουν. Ἡ μουσικὴ, ἑπομένη τῆς εἰκόνος τῶν δύο ἁγίων, ἀνθοστολίστου, ἐπαιάνιζε τεμάχια, ἐν οἷς οὐδὲν διέκρινα τὸ βουλγαρικόν.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ πολὺς λαὸς ἐχύθη εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἕβρον καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ *Μαρὰς* πεδίον, *Γερτὶ-Καρητὰς* —Ἑπτὰ Ἀδελφοὶ—ὀνομαζόμενον οὕτω ἀπό τινος δένδρου γηραιοῦ, εἰς ἑπτὰ μεγάλους κλάδους ἀναπτυσσομένου καὶ ὀνομαστοῦ ἐνταῦθα. Ἑορτὴ λαοῦ, ἤτοι βρῶσις καὶ πόσις διαρκὴς, χοροὶ κυκλικοὶ ἐν μέσῳ ἔχοντες τὴν βουλγαρικὴν *γκάϊδαρ*. Ἐν κύκλῳ τινὶ τοιούτῳ, ὃν ἔσυρεν ἀξιωματικός, παρετήρησα καὶ δεσποινίδας, μαθητρίας, ὡς εἶπον, τοῦ παρθεναγωγείου καὶ μαθητὰς ἀνωμίζ, χορεύοντας μετὰ τοῦ διδασκάλου. Ὦ; βλέπετε, πενταετία μόνον ἤρκεσε νὰ διαχύσῃ καὶ ἐνταῦθα τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν, ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χόρικῷ κύκλῳ ν' ἀνταλλάσσονται βουλγαρικὰ πυρὰ νεοσσῶν βουλγάρων καὶ βουλγαρίδων.

Μέχρι βαθείας νυκτὸς τὰ πλήθη διεσκέδαζον ἐν τῷ *Γράδσκα Γκραντίρα*—Δημαρχιακῷ Κήπῳ—ἄλλοτέ ποτε τουρκικῷ νεκροταφείῳ, ἔνθα ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, ἧς ὁ ἀρχιμουσικὸς ἀπετέλει τὸ πρὶν μέλος θιάσου ᾠδικοῦ καφφενείου ἐν Ἀθήναις, ἔπαιζε διάφορα τεμάχια. Τὰ βουλγαρικὰ οὐρρὰ ἀντήχουν μέχρι καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἀπαραίτητοι εἰς πᾶσαν ἑορτὴν σημαῖαι ἐκυμάτιζον ἔν τισι τῶν βουλγαρικῶν οἰκιῶν καὶ καταστημάτων ἀπὸ πρωΐας.

Πολὺς γίνεται ἀπό τινος ἐνταῦθα λόγος περὶ τῆς εἰς Εὐρώπην μεταβάσεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ. Ἡ Α. Ε. καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπεπειράθη νὰ κάμῃ τὸ ταξείδιον τοῦτο χάριν τῆς ὑγείας αὐτῆς, ὅπερ δυστυχῶς δι' αὐτὴν κατέλῃξεν εἰς μόνην τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, πρὸ πάντων ὅμως ἕνεκα τῆς ἀδιαλείπτως ἀναβαλλομένης ἐπιθυμίας τοῦ Σουλτάνου τοῦ νὰ ἴδῃ τὸν Ἀλέκον πασᾶν, ἐκρατήθη ἐπὶ μῆνα καὶ πλέον. Τὸ αὐτὸ ἔχομεν καὶ ἐφέτος. Ὁ Ἀλέκος πασᾶς ἐρίεται νὰ ἀναπαύσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν κόπων τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἡ ἀγκαία ἄδεια δὲν ἔρχεται ἐκ τῆς πρωτευούσης. Βεβαίως ἡ στοργὴ αὕτη κολακεύει τὸν Γενικὸν Διοικητὴν τῆς Τοπαρχίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ταξειδίου εἶνε μεγάλη, ὥστε προβαίνει καὶ μέχρι θυσίας. Κατὰ τὸν Ὀργανικὸν Νόμον, τὸν διέποντα τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, ὁ Γενικὸς Διοικητὴς δὲν δύναται νὰ καταλίπῃ τὴν Τοπαρχίαν ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας τῆς Πύλης, καὶ ὅμως ὁ πρίγκηψ Βογορίδης λέγεται, εἰπὼν ὅτι καὶ ἄνευ ἀδείας τοῦ σουλτάνου θὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ταξείδιόν του. Ὡρίσθησαν μάλιστα καὶ αἱ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖαι ἅμαξαι καὶ οἱ τῆς ὁδοῦ σταθμοὶ, πολλοὶ δὲ προσθέτουσιν ὅτι καὶ τελεία συνεννόησις ἐπῆλθε μεταξὺ τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας, διότι διὰ Σοφίας ἡ ὁδοιπορία σχεδιάζεται. Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλα ταῦτα, πολλοί εἰσιν οἱ κινοῦντες τὴν κεφαλὴν μετὰ δισταγμοῦ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, καίτοι χθὲς ὁ Γενικὸς διοικητὴς ἐπεσκέφθη τοὺς Γενικοὺς Προξένους, ἀποχαιρετίζων αὐτούς. Ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ τοῦ ν' ἀπέλθῃ, χωρὶς τῆς ἀπαιτουμένης ἀδείας, εἶνε ἀμετάτρεπτος.

Ἀπῆλθε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, μεταβαίνουσα εἰς Μόσχαν τριμελὴς ἐπιτροπὴ, ὅπως παραστῇ κατὰ τὴν στέψιν τοῦ Τζάρου, ἀντιπροσωπεύουσα τοὺς βουλγάρους πατριώτας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Ἡ τε ἀποστολὴ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης καὶ ἡ πλήρης ἐκφράσεων εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐλευθερωτοῦ προσφώνησις, ἣν κομίζει, ἀντίκεινται πρὸς τὸν κείμενον καὶ ἀποτελοῦσι τρανωτάτην περιφρόνησιν πρὸς τὴν Πύλην. Πλὴν οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ καταπίῃ καὶ ταύτην, ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας κατέπιε μέχρι τοῦδε.

Ἡ στέψις θὰ ἑορτασθῇ τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς καὶ ἐνταῦθα. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ *τεντωθῇ πολὺ τὸ σχοινὶ*, πρόκειται νὰ γείνῃ συνεδρίασις τῶν προυχόντων, καθ' ἣν θὰ ποφασισθῇ ὅπως ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ δοθῇ ἑορτὴ ὑπὲρ τῶν κακῶς ἐχόντων οἰκονομικῶν τοῦ Νοσοκομείου, θὰ ῥωταγωγηθῇ ὁ Δημαρχιακὸς Κῆπος, ἐν ᾧ θὰ παιανίζῃ ἡ μουσικὴ, τῆς εἰς αὐτὸν εἰσόδου ἐπιτρεπομένης ἀντὶ πληρωμῆς. Διὰ τῆς προφάσεως ταύτης, τῆς ὅλως εὐλόγου καὶ χριστιανικῆς, οἱ βούλγαροι πατριῶται θὰ προλάβωσιν πᾶσαν ἐνδεχομένην παράστασιν τῆς Πύλης.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀφίκετο ὁ νέος διερμηνεύς μας κ. Λάμπρος Ἐνυάλης, ἀναλαβὼν ἀμέσως τὰ καθήκοντά του.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

(Συνέχεια· ἴδε προγ. φύλλον)

Ἐνθυμεῖσαι βεβαίως τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο : «Εἰς Φιλίππους ὄψει μοι!» τοῦ Δ. Σαράβα. Ἀφ' ἧς ἐλέχθη. παρῆλθε χρόνος πολὺς καὶ ὁ Σαράβας ἐφαίνετο ἀδρανῶν, ὁ δὲ κόσμος δικαίως ὑπέθεσεν ὅτι τὸ ῥῆμα ἐκεῖνο ἐλέχθη ἐν στιγμῇ παραφορᾶς καὶ ἀγανακτήσεως. Ἠπατῶντο ὅμως, διότι ὁ εἰπὼν δὲν ἔπαυσεν ἐργαζόμενος, καὶ δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐργασθῇ οὐ μόνον ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα νὰ πολεμήσῃ ἀσφαλέστερον τὸν ἀντίπαλόν του, διότι αἱ Καλάμαι ὡς πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας, εἰς ἣν ὑπάγεται καὶ ἡ ἐπαρχία Μεσσήνης, πολὺ δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὑποστήριξιν ἢ τὴν καταπολέμησιν μεσσηνίου πολιτευομένου, ὡς ἐννοεῖς.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε μόνον τοῦτον τὸν σκοπὸν ὁ Σαράβας προσπαθῶν νὰ σχηματίσῃ ἐνταῦθα κόμμα. Μετὰ τῶν Καλαμῶν συνδέονται πολλὰ συμφέροντα λακωνικά, διότι ἐκτὸς ἄλλων καὶ πολλοὶ Λάκωνες ὑπάρχουν ἐνταῦθα ἐγκατεστημένοι, ἑπομένως ὁ δυνάμενος νὰ ἔχῃ φίλον τὸν δήμαρχον Καλαμῶν κατὰ πολὺ δύναται νὰ αὐξήσῃ τὴν ἐν Λακωνίᾳ ἰσχύν του.

Θέλων λοιπὸν ὁ Σαράβας νὰ πολεμήσῃ τὸν Κουμουνδοῦρον ἔν τε τῇ Μεσσήνῃ καὶ ἐν Λακωνίᾳ ἐξελέξατο λίαν προφυῶς τόπον ἐνεργείας τὰς Καλάμας, οὕτω δὲ ἐπιτυγχάνων ἐδῶ καὶ ἀμέσως τὸν Κουμουνδοῦρον ἐπολέμει ἐν Μεσσήνῃ καὶ ἐμμέσως ἐν Λακωνίᾳ, διότι ἰσχυροποιῶν ἑαυτὸν ἐκεῖ ἠδυνάτει ἅμα τοὺς Μαυρομιχάλας καὶ Καπετανάκιδες, φίλους τοῦ Κουμουνδούρου.

Ἤρξατο λοιπὸν σχηματίζων κόμμα ἐν Καλάμαις διὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου, ὅστις καὶ ἐνυμφεύθη ἐνταῦθα, ἀν καὶ ἐκ τῆς ἡλικίας του ἐνομίζετο ὅτι δὲν ἐσκόπει τοιοῦτον, τὴν θυγατέρα τοῦ ἀποθιώσαντος ταγματάρχου τοῦ πεζικοῦ Ἀντωνίου Καπετανάκη, οὗτινος ὁ υἱὸς ἔχει ἀρκετὴν ἐνταῦθα ἰσχύν.

Ὡς μέλλων νὰ ζητήσῃ τὴν δημαρχίαν ἐνταῦθα ἐκ μέρους τοῦ κόμματος προωρίσθη ὁ Ξανθὸς Πικουλάκης, νῦν βουλευτὴς Οἰτύλου, ἀλλ' ἐπειδὴ παρακαίρως ἐζήτησε τὴν με-

---

— Ἀληθῶς, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχω παρ' ὑμῶν μεγίστην τινα χάριν.

— Ὁ κ. Λαγγάρδ, προσέθεσεν ἡ κυρία Δεσιμαΐζ, ἔκαμεν ἤδη καὶ εἰς ἐμὲ τὴν αὐτὴν αἴτησιν.

— Ἡ δὲ βαρόνη ὑπείκουσα, ὡς πάντοτε, εἰς τὰς ἀγαθὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας της, εὐηρεστήθη ν' ἀποδεχθῇ ταύτην.

— Ἐρριέττη, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσιμαΐζ, σ' ἀφίνω νὰ συνδιαλεχθῆς μετὰ τοῦ κ. Λαγγάρδ, καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτὴν ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἐρριέττη ἦτο ἐντρομος, ἡ δὲ ἀνησυχία της ἐξεδηλοῦτο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

— Σᾶς παρακαλῶ, δεσποινίς, τῇ εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἔχετε θάρρος· εἶσθε ἀνήσυχος, τρέμετε, διατί; Ἡ μήτηρ σᾶς εἶπεν ὅτι εἶμαι φίλος της καὶ ἑπομένως καὶ ἰδικός σας. Μὴ φοβῆσθε λοιπόν, συνέλθετε.

Ἀφοῦ ἐκάθισαν,—Τώρα ὑπέλαβεν ὁ κ. Λαγγάρδ μέλλομεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν ὡς ἀγαθοὶ φίλοι. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μ' ἀκούσητε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἡ μήτηρ σας μοὶ εἶπε πρᾶγμά τι τὸ ὁποῖον, εἰλικρινῶς ὁμολογῶ, μεγίστην μοῦ ἔκαμεν ἐκπληξιν· μοῦ εἶπεν ὅτι θέλετε νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε, νὰ παραιτηθῆτε τοῦ κόσμου καὶ ν' ἀποσυρθῆτε εἰς ἓν μοναστήριον.

— Τοῦτο προτίθεται, κύριε.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φρονῶ ὅτι δὲν ἐσκέφθητε καλῶς. Νεᾶνίς τις, πλουσία καὶ ὡραία, ἔχουσα μητέρα λατρεύουσαν αὐτὴν, ἐνώπιόν της ῥαδινὸν τὸ μέλλον καὶ πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς νεότητος, δὲν κλείει τοὺς λαμπροὺς ὁρίζοντας, διὰ νὰ κατακρημνισθῇ εἰς τὰ σκότη τοῦ τάφου. Βεβαίως δὲν εἶσθε κάμμία θεόληπτος καὶ εὐτυχῶς δὲν ζῶμεν κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ὁ φανατισμὸς ὤθει εἰς τὸν ἀσκητικὸν βίον. Ἀναμφιβόλως ὑπάρχουν πάντοτε φανατικοί, ἐπειδὴ βλέπομεν ἀκόμη καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἀφωσιωμένους εἰς τὸν ἀσκητικὸν βίον. Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἀνήκετε εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτήν. Ἀναντιλέκτως δὲν ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα διὰ νὰ ὑποκλίνωνται μέχρις ἐδάφους ἐνώπιόν του διηνεκῶς προσευχόμενοι! Δὲν ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἡμᾶς θυσίας ἀντικειμένας εἰς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους χάριν ἡμῶν συνέστησε, δὲν ζητεῖ νὰ ἐκπληρώσωμεν ἡμεῖς ἄλλην ἀποστολὴν ἢ ἐκείνην τὴν ὁποίαν παρέσχεν εἰς ἡμᾶς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ἀρκεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τὴν παντοδυναμίαν του καὶ νὰ τηρῇ τὰς ἐντολάς του, περιπλέον δὲν ζητεῖ παρὰ τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος.

Σεῖς, δεσποινίς, σεῖς νὰ κλεισθῆτε εἰς μοναστήριον; Εἶνε τοῦτο δυνατόν; Δὲν ἐξετάζω τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ταύτης ἀποράσεώς σας· τοῦτο δὲν μὲ ἀφορᾷ. Ἐὰν ὑπάρχῃ μυστικόν τι ἐν τῇ καρδίᾳ σας, θέλω νὰ τὸ σεβασθῶ, μόνον θὰ σᾶς εἴπω, κατὰ τὴν ἡλικίαν ὑμῶν, αἱ θλίψεις καὶ αἱ ὀδύναι παρέρχονται, αἱ κακαὶ ἀναμνήσεις ἐξαλείφονται· κατὰ τὴν ἡλικίαν σας τέλος, δεσποινίς, δὲν δικαιοῦταί τις νὰ ἀπελπίζηται, οὐδόλως δέ τις εὐαρεστεῖ τὸν Θεὸν ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀνεξαντλήτου αὐτοῦ ἀγαθότητος.

Θὰ σᾶς εἴπω πρὸς τούτοις ὅτι οὐδὲν γίνεται ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, αἱ δὲ βουλαὶ αὐτοῦ εἶνε ἀνεξιχνίαστοι. Ἐὰν ἐξεπλάγην μαθὼν ὅτι θέλετε νὰ εἰσέλθητε εἰς μοναστήριον, θέλω νὰ σᾶς ἐκπλήξω καὶ ἐγὼ λέγων ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὴν κυρίαν νὰ σᾶς πείσω νὰ ἐγκαταλείψητε τὸ σχέδιόν σας τοῦτο.

Ἡ Ἐρριέττη ἔκαμε κίνησίν τινα ζωηρᾶς ἐκπλήξεως, ἔπειτα δὲ ἐκίνησε ὀλιβερῶς τὴν κεφαλήν.

— Ἀφοῦ ὑπεσχέθην τοῦτο εἰς τὴν μητέρα σας, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἐσκέφθην ὅτι μποροῦσα νὰ ἐκτελέσω μετὰ θάρρους καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἔγκλημα εἰς τὴν εὐγνώμονα καρδίαν σας.

Ἡ νεᾶνις παρετήρησε μετὰ προσηλώσεως τὸν κ. Λαγγάρδ, ζητοῦσα νὰ μαντεύσῃ τί διελογίζετο.

— Ἀκούσατέ μου, δεσποινίς, ἐπεχείρησα ἔργον τι, μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε συνδεδεμένα ἠθικὰ συμφέροντα μεγάλης σπουδαιότητος· τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε δυσχερὲς καὶ ἐσχημάτισα τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ πραγματοποιήσω χωρὶς τὴν συνδρομήν σας. Ἄρα, ἐὰν περιορισθῆτε ἐντὸς μοναστηρίου, δὲν θὰ ἦνε δυνατὸν νὰ μοῦ βοηθήσητε, ἐπειδὴ τὸ ἔργον μου εἶνε ἐν καταστάσει σχεδίου καὶ θ' ἀποτύχω ἐλεεινότατα. Δὲν ἐπαρκοῦσι τὰ ῥηθέντα νὰ σᾶς πείσουν νὰ μεταβάλητε ἰδέαν;

— Δὲν θὰ ἐπιτύχητε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη.

— Περιμείνατε, δεσποινίς, περιμείνατε, δὲν ἠξεύρετε ἀκόμη περὶ τίνος πρόκειται. Ἡμέραν τινὰ πρὸ τριῶν ἐτῶν νομίζω, ἀνήρ τις, εἰς δυστυχὴς, καλούμενος Λυκογιάννης, ἔσωσε τὴν ζωήν σας.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ὠχρίασε κινηθείσης μετὰ στενοχωρίας.

— Ἐν ὀνόματι λοιπόν, δεσποινίς, τοῦ σωτῆρός σας, ἐν ὀνόματι τοῦ δυστυχοῦς Λυκογιάννη, ἔρχομαι νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εὐσπλαχνίαν σας.

— Ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ πράξω, κύριε;

— Νὰ μοῦ ἀποδείξητε ἐν πρώτοις ὅτι δὲν εἶσθε ἀχάριστος, ἀποδεχομένη νὰ συνεργασθῆτε ὑπὲρ τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησα.

— Τὸ ἔργον τοῦτο, κύριε;

— Εἶνε τὸ ἑξῆς: νὰ ἐξαγάγωμεν τὸν Λυκογιάννην ἐκ τῆς ἀξιοθρηνήτου καταστάσεως, εἰς ἣν περιέπεσε, ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν ἀπόκληρον τοῦτον τὸν βαθμὸν, τὸν ὁποῖον δικαιοῦται νὰ ἔχῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, νὰ ἐπανορθώσωμεν τέλος ἀπέναντι τοῦ δυστυχοῦς τὰς ἀδικίας τῆς τύχης.

ταφορὰν ἐνταῦθα τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, ὁ μέλλων νὰ ἐκτεθῇ δήμαρχος τοῦ κόμματος εἶνε ὁ Κ. Σαράβας, ἐκτὸς ἂν βλέποντες τὸ μὴ ἔγκαιρον εἰς τὴν ἀποτυχίαν ἀρκεσθοῦν ἤδη μόνον εἰς τὸ νὰ ζητήσουν ἀστυνομίαν διὰ τὸν Πέτρον Καπετανάκην.

Ὁπωσδήποτε, ἐπειδὴ καθ' οἷον δήποτε τρόπον ὁ κ. Σαράβας ἔπαιζε, παίζει καὶ θὰ παίζῃ πάντοτε πρόσωπόν τι καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πολιτικῇ τοῦ τόπου μας, καλὸν νομίζω νὰ σοὶ εἴπω ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ χαρακτῆρός του. Καὶ δὴ ἀνατρέχων εἰς τὸ παρελθὸν τοῦ ἀνθρώπου εὑρίσκω αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἀνταρτῶν τοῦ 62 καὶ μάλιστα ὑποστάντα οὐκ ὀλίγας καταδιώξεις. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἡλικία ὡρυμάσασα ἐψύχρανε τὸ φιλελεύθερον αἴσθημα, ἐκ δὲ τῆς γενναίας ταύτης πυρᾶς δὲν ἔμεινεν ἢ ἡ σποδὸς καὶ τὰ μελανὰ ἴχνη τοῦ καπνοῦ — ἐκ τῶν μεγάλων αἰσθημάτων μόνον αἱ μεγάλαι λέξεις. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πάντοτε κηρύσσει ἑαυτὸν δημοκράτην, φιλελεύθερον, ὀπαδὸν νέων ἰδεῶν, ἐν τούτοις δὲν παύει νὰ ἐργάζηται καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ τῶν πολιτικῶν, ἀλλ' ἅμα ζητεῖ καὶ ἐκ τῆς εὐγενεστέρας ἰδέας ἐξαγαγεῖν κέρδος, νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ. Ἐννοεῖται ὅτι ἔχει ἀρκετὸν πνεῦμα, ὥστε νὰ μὴν δεικνύῃ τοῦτο, ἐπὶ πλέον δὲ χρειάζεται πολλὴ διορατικότης, νὰ διΐδῃ τις τοὺς σκοπούς του, διότι εἶναι πολὺ μακρὰν τοῦ αἰτουμένου τῶν φαινομένων — δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι ὅπως ῥθάσῃς νὰ ἐννοήσῃς τὸν σκοπὸν μιᾶς του πράξεως, εἶναι ἀνάγκη νὰ *ξετυλίξῃς* οὐχὶ ἕνα, ἀλλὰ πλείστους πέπλους, ἐντὸς τοῦ τελευταίου τῶν ὁποίων εἶναι *διπλωμένος* ὁ σκοπός.

Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ ὑπὲρ τοῦ κόμματος τούτου ἐγὼ εὔχομαι ἐπιτυχίαν διὰ δύω σπουδαιοτάτους λόγους. Πρῶτον, διότι ὅπου ἰσχυροποιεῖται τὸ κόμμα τοῦτο, τόσον ἀδυνατίζει τὸ τοῦ Μαυρομιχάλη, ὡς βασιζομένων ἀμφοτέρων ἐπὶ τοῦ ἐνταῦθα λακωνικοῦ στοιχείου, τὸν δὲ Μαυρομιχάλην καὶ τὸ κόμμα του ἐγὼ θεωρῶ ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν πόλιν. δεύτερον, διότι τὸ κόμμα τοῦτο γεννήσεται ἡ βάσις τῆς ἐνεργείας καὶ ἡ ἐλπὶς ταχυτέρας ἐπιτυχίας καὶ ἀσφαλεστέρας τοῦ Γεωργ. Ἀντ. Καπετανάκη, νέου ἐν Γερμανίᾳ πρὸ ὀλίγου περαιώσαντος τὰς νομικοπολιτικὰς ἐπιστήμας καὶ ἐπὶ τῆς ἱκανότητος, τῆς τιμιότητος καὶ τοῦ φιλελευθέρου καὶ φιλοπροόδου τοῦ ὁποίου ἔχω ἀκράδαντον πεποίθησιν ἔχω στηρίζει ἐλπίδας ἃς πᾶς τις δύναται νὰ στηρίξῃ χωρὶς νὰ φοβῆται διάψευσιν.

Ἀγύρευτος

ΔΑΣΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Μεσολόγγιον τῇ 14 Μαΐου

Ἀπὸ χθὲς ἀνεχώρησε δι' Ἀγρίνιον ὁ ἀνακριτὴς Πόλας πρὸς ἐνέργειαν ἐπὶ τόπῳ ἀνακρίσεων ἐπὶ τῇ ἀνέδῃ ἐνεργουμένῃ ἐκεῖσε καταστροφῇ τοῦ δάσους: ἡ ἀναγλησία τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῇ φθορᾷ ταύτῃ πολυτιμοτάτης περιουσίας τοῦ δημοσίου, προξενεῖ ἐνταῦθα μεγίστην αἴσθησιν· φαίνεται ὅτι οἱ καταστροφεῖς τοῦ δάσους προστατεύονται σπουδαίως ἐν τῷ ἁρμοδίῳ τμήματι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν: οἱ πάντες δὲ ἐνταῦθα καὶ ἐν Ἀγρινίῳ πιστεύουσιν ὅτι ἡ ἰσχυρὰ χεὶρ τοῦ τμηματάρχου Βαλσαμάκη πρώτου ἐξαδέλφου ἐκ τῆς συζύγου του, τῶν ἀδελφῶν Βλαχοπούλων, δὲν εἶναι ἀμέτοχος τῆς ἐπιδαψιλευομένης τοῖς φθορεῦσι τοῦ δάσους εὐμενείας: Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος παρὰ τοῦ ἐκδασωθέντος ἐδάφους ἐκαλλιεργήθησαν δημητριακοὶ καρποὶ πλέον τῶν 2000 στρεμμάτων· ἡ περίστασις αὕτη ἐγνώσθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον δι' ἀναφορῶν, καὶ προεκλήθη τοῦτο νὰ ἐκθέσῃ εἰς δημοπρασίαν τὴν ἐνοικίασιν τῶν ἐπὶ τῶν προσόντων τούτων δικαιωμάσων ἐπικαρπίας τοῦ δημοσίου, ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον οὐδὲν ἔπραξεν, καὶ οὕτω τὸ δημόσιον ἐξηρέθη καὶ τῆς εἰσπράξεως νομίμου δικαιώματος: Ἐὰν ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ἥτις ἐπελήφθη ἤδη συνεπείᾳ μηνύσεων τακτικῶν τῆς καταδιώξεως τῶν ἐπὶ τοῦ δάσους ἐγκλημάτων τούτων δὲν δειχθῇ ἀμείλικτος καὶ αὐστηρά, οὐδὲν δάσος ἐν Τριχωνίᾳ θ' ἀποφύγῃ τὴν πλεονεξίαν τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων, τῶν ὁποίων δυστυχῶς ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸ μέγιστον συμφέρον ὅπερ ἔχει τὸ κράτος εἰς συντήρησιν τῶν δασῶν, ἔλαβεν ἐκεῖ, ὡς ἐκ τῆς ἀτιμωρησίας μεγίστην ἐπίτασιν.

Π.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Παρίσιοι, 1 Ἰουνίου. Πάντα τὰ δικθέσιμα στρατεύματα τὰ εὑρισκόμενα ἐν τῇ Νέᾳ Καληδονίᾳ ἀπεστάλησαν εἰς Τονκῖνον, ὅπου θέλουσι ῥθάσει πολὺ πρὸ τῶν ἐκ Γαλλίας ἀποστελλομένων ἐπικουριῶν.

Μόσχα, αὐθημερόν. Ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ Τσάρου εἰς Πετρούπολιν ἀνεβλήθη. Μεταβήσεται εἰς Πετερχῶφ, διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἐκ τῶν κόπων τῶν ἑορτῶν τῆς στέψεως.

Μόσχα, 2 Ἰουνίου. Ὁ Τσάρος ἐπεσκέψατο χθὲς τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας Ἀλέξανδρον.

Ἀμστελόδαμον, 1 Ἰουνίου Ἐμπορικὴ συνθήκη ὑπεγράφη μεταξὺ Περσίας καὶ Ὁλλανδίας.

Ὀδησσὸς, αὐθημερόν. Ὁ δοὺξ τῆς Chartres ἐναυάγησεν εἰς τὰς ὄχθας τῆς Κασπίας θαλάσσης, κινδυνεύσας νὰ πνιγῇ.

Λονδῖνον, αὐθημερόν. Ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ὁ κ. Μπράλλετ ἐρωτᾷ τὴν κυβέρνησιν ἂν προσήνεγκε τὴν μεσολάβησίν της τῇ Γαλλίᾳ ἐν τῇ διαφορᾷ της μετὰ τῆς Κίνας. Ὁ κ. Γλάδστων ἀπαντᾷ ὅτι οὐδὲν θὰ ἐδικαιολόγει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τοιαύτην ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας προσφοράν.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον ..... Γαλλικὴ ῥάντα (rente) 109,20. Τουρκικὸν δάνειον 11,65. Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακόν 370. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνο 25.29.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὴν 1 ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ Δεων. Μπανάνης, σκοπὸς ὢν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἁγίας Εἰρήνης, εἶδεν ἀναδοθὲν τὸ πῦρ ἐκ τινος λυχνίας ἐν τῷ καταστήματι τοῦ καθελοποιείου Γ. Λέκα, σπεύσας καὶ φωνάξας κατέσβυσε τὸ πῦρ ὁ ἴδιος τῇ βοηθείᾳ καὶ ἄλλων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐφ' ᾧ ἔλαβεν ἀμοιβήν τινα παρὰ τοῦ καταστηματάρχου ζημιωθέντος περίπου δρ. 60.

— Ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μιαούλη μικροῦ καταστήματος τοῦ Δημ. Ζάπα, σανδαλοποιοῦ, ἀφῃρέθησαν ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχόντων τριάκοντα ζευγῶν γυναικείων ὑποδημάτων τὰ δέκα. Ὁ ὑπαστυνομος τοῦ γ' τμήματος ἐπελήφθη ἀνακρίσεων περιστρεφομένων κατὰ τινων πελατῶν τοῦ παθόντος.

— Σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ Ἀναστ. Ἀνδρέου μετὰ τοῦ Δημ. Κερωναίου, κήρυκος, συνοδεύοντες τὸν ἐκ Καστορίας Χρῆστον Ἰωάννου, ἀρτοποιόν, ἦλθον εἰς τὴν Διεύθυνσιν καὶ κατήγγειλαν αὐτὸν λόγῳ ὅτι οὗτος εὑρὼν χρυσοῦν μεταλλιον ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν κήρυκα πρὸς πώλησιν, ὁ δὲ κῆρυξ ὑποπτευθεὶς ὅτι εἶνε κλοπιμαῖον καὶ ἔντιμος ὢν ἐκάλεσε τὸν κλητῆρα μεθ' οὗ συνώδευσεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὸν παρανόμως κατέχοντα τὸ πολύτιμον τοῦτο εἶδος, ὅπερ κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀρτοποιοῦ ἀνευρέθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς Κολοκυνθοῦ καὶ ὅπερ περιέχει μικρὰν φωτογραφικὴν εἰκόνα ὡραίας καὶ νεαρᾶς γυναικὸς καθὼς καὶ λεπτότατόν τι ἐρωτικὸν δεῖγμα. Εἶνε δὲ κόσμημα ἀποσπασθὲν ἐξ ὡρολογίου ἀνδρικοῦ.

— Οἱ Γ. Βορδένης, Ἠλ. Μπούζας καὶ Γ. Κιμωλιώτης ἐργάται, κατέπεσαν χθὲς ἔκ τινος ἀνεγειρομένης οἰκοδομῆς ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐτραυματίσθησαν εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός των.

— Ἐξηφανίσθησαν χθὲς ἐν Πειραιεῖ ὑπὸ τοῦ αὐτόθι ὑπαστυνόμου 400 ὀκάδες ταραμᾶ βεβλαμμένου. Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὑπαστυνόμου κατεσχέθησαν 84 ἄρτοι ἐλλιπεῖς τοῦ ἀρτοποιοῦ Νικολ. Ἰωάννου.

— Οὐδεὶς προσεβλήθη χθὲς εὐλογίας ἐνταῦθα καὶ ἐν Πειραιεῖ.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

Γνωστοποιεῖ, ὅτι

ἀπὸ αὔριον (Κυριακὴν) μέχρι νεωτέρας γνωστοποιήσεως αἱ ἁμαξοστοιχίαι θέλουν ἀναχωρεῖ καθ' ἑκάστην ἡμίσειαν ὥραν ἐκ **Πειραιῶς** ἀπὸ τῆς 4.35 τῆς πρωΐας μέχρι τῆς 11.35 μ. μ., ἐξ **Ἀθηνῶν** δὲ ἀπὸ τῆς 5 π. μ. μέχρι τῆς 12 τοῦ μεσονυκτίου. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ θὰ ἀναχωρῶσι καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἔκτακτοι ἁμαξοστοιχίαι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

ἠθικὸν μυθιστόρημα ἐκδιδόμενον

Ν. ΑΡΓΥΡΙΑΔΟΥ

πάλαι ποτὲ καθηγητοῦ ἐν τῷ γυμνασίῳ Λαμίας καὶ διευθυντοῦ τῶν γυμνασίων Σερρῶν καὶ Μυτιλήνης, τύποις Χ. Ν. Φιλαδελφέως.

Συγκείμενον ἐκ 30 τυπογραφικῶν φύλλων εἰς 8ον τιμᾶται **φρ. 5** καὶ εὑρίσκεται παρὰ τῷ ἐκδότῃ, κατοικοῦντι ἐν Νεαπόλει ὁδὸς ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς διασταυροῦσα τὰς ὁδοὺς Ἱπποκράτους καὶ Πινακωτῶν, παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Ν. Νάκῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ μας.

Η ΕΒΡΑΙΑ

τοῦ κ. Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία, ἐκδίδεται προσεχῶς εἰς τόμον ἕνα καὶ πωλεῖται ἀντὶ 4 δραχμῶν. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ ἐραφείῳ μας.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συστηθέντος ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ κ. Δ. Ι. Σούτζου εἰς θέσιν Γλυκόβρυσιν παρὰ τῇ πόλει Ἀθηνῶν νέου

ΓΑΛΑΚΤΟΚΟΜΕΙΟΥ

γνωστοποιεῖται ὅτι οἱ βουλόμενοι νὰ ἔχωσι καθ'ἑκάστην πρωΐαν

ΑΓΝΟΝ ΓΑΛΑ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ

ἐντὸς δοχείων διὰ σφραγίδος ἠσφαλισμένων δύνανται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἐγγραφῶσιν εἴτε ἐν τῷ γραφείῳ τῶν Ἀδελφῶν Οἰκονόμου, ὁδῷ Σταδίου, εἴτε ἐν τῷ καταστήματι Κόλα, οἰκίᾳ Β. Μελᾶ,σημειοῦντες εὐκρινῶς τὴν ποσότητα γάλακτος ἣν ἐπιθυμοῦσι καὶ τὴν κατοικίαν αὐτῶν ὅπως μὴ προέλθῃ σύγχυσις εἰς τὴν διανομήν.

Ἡ μεταφορὰ καὶ παράδοσις τοῦ γάλακτος εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐγγραφησομένων γενήσεται καθ' ἑκάστην πρωΐαν περὶ ὥραν 5ην ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Δευτέρας 23 Μαΐου.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΣ

ὁρίζεται τῆς ἡμισείας ὀκάδος ἐν δοχείῳ εἰς λεπτὰ **55**, τῆς μιᾶς ὀκάδος εἰς δραχμὴν **1** καὶ τοῦ δοχείου τῶν δύο ὀκάδων εἰς δραχμὰς **2**.

(*Ἡ διεύθυνσις τοῦ Γαλακτοκομείου «Γλυκόβρυσις»*)

ΕΛΛΗΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν δι' Αἴγινον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον, Μέραθον, Πύλον, Κορώνην, Νησίον, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνίδιον Σπέτσαις, Ὕδραν καὶ Πειραιᾶ.

Δευτέρα » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.

Τρίτη » 7 μ. μ. Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λιμνὴν Λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ὠραιοὺς, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

Τετάρτη » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον καὶ Ναύπλιον.

Παρασκευὴ » 6 π. μ. Ὕδραν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Νησίον, Λορώνην, Πύλον, Μάραθον, Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.

Παρασκευὴ » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Στυλίδα καὶ Βῶλον.

Σάββατον » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,

ΔΙΝΟΡΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, νέου ἔτι, πολλὰ προδήλως κατατριβέντος, στρατιώτου ὠχροῦ ὑπὸ τῶν νυκτῶν τοῦ χοροῦ, ὄχι χαλκόχρου ὑπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν στρατιωτικῶν ἐκδρομῶν ἐφαίνετο καταρυγοῦσα εἰς τὰ φωτεινὰ καὶ ἐκτάκτως ρεμβώδη ἐκεῖνα ὄμματα μὲ τὰ ἀποκαμωμένα βλέμματά των. Εὐθὺς καὶ ὑψηλὸς ὁ στρατηγός, φαλακρός, καὶ τοποθετῶν ὑπεράνω τῶν ὤτων, πρὸς τοὺς κροτάφους, τὰς ὀλίγας ξανθὰς τρίχας του, ἀπεκάλυπτεν ἐν τῇ εἰκόνι του, περὶ τῆς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι θὰ μιλήσῃ, τὴν ὑπεροπτικὴν ἀηδίαν, ὑφ' ἧς κατείχετο, τῆς ζωῆς. Διεφαίνετο ἐν τῷ στρατιώτῃ ἐκεῖνο μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην καὶ τὸ μαστίγιον εἰς τὸ χέρι, εἶδος τι εὐωχητοῦ κεκορεσμένου, ἀνδρείου, γόητος, καὶ ἱκανοῦ νὰ παίζῃ τὴν ζωήν του, σὰν παρτίδα 'ς τὰ χαρτιά.

Ἦτον ὁ πατήρ.

Ὁ Ὕβον εἶχε ποτὲ ζωγραφήσει τὴν εἰκόνα ἐκείνην, ὅτε ὁ στρατηγὸς πρίγγιψ Βωμαρτὲλ Δὲ Σαντεναὶ ἀνεχώρει διὰ Δρέσδην ἐπιφορτισμένος νὰ παραστῇ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα πρεσβευτοῦ τῆς γαλλικῆς αὐλῆς, εἰς τοὺς γάμους Σαξωνίδος τινὸς ἡγεμονίδος μεθ' ἑνὸς ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας. Ὁ κύριος Σαντεναὶ μεθ' ὅλην τὴν ἡλικίαν του, ἥτις δι' αὐτὸν ἔπρεπε διπλὴ νὰ λογαριασθῇ, ἐπροσωποποίει τότε πάσας τὰς γαλλικὰς χάριτας, τὸ κράμα ἐκεῖνο ἁβρότητος καὶ ὑπερηφανίας, ὅπερ ἀνευρίσκεται καὶ μέχρι τοῦ ἐκτραχηλισμοῦ ἑνὸς Ρισελιὲ ἢ καὶ μέχρι τῆς κτηνωδίας ἑνὸς Λωζέν. Μοναδικὸς εἰς ἐξαιρέτους τρόπους, ἱκανὸς νὰ ἀκούῃ καὶ ὁμιλῇ τὰ κορακιστικὰ τῶν λεωφόρων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν περιχώρων, ὡς ἤκουε καὶ ὡμίλει τὴν γλῶσσαν τῆς θήρας καὶ τοῦ ἱπποδρομίου, ὁ πρίγγιψ Γεράρδος Σαντεναὶ ἦτο, πεντηκοντούτης ἤδη, ὁ τέλεος τύπος τῶν Γάλλων τῶν χρόνων ἐκείνων, τὸν ὁποῖον φθονοῦσιν, ἀπομιμοῦνται, κολακεύουν, λατρεύουσι.

Κατὰ τὸ ἥμισυ διπλωμάτης καὶ στρατιώτης, ἄλκιμος ὡς τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον ἐχειρίζετο ὡς τὴν γραφίδα, εἶχε πρὸς στιγμὴν εὐδοκιμήσει τὴν ἐπαύριον τοῦ 52, εἰς τὰς βουλευτικὰς συνελεύσεις. Εὐάρεστος καὶ εὐπρόσδεκτος ὑποψήφιος περιέφερεν ἀνὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς τὴν ὑπεροπτικήν του κομψότητα, ἐστενοχωρεῖτο μετ' οὐ πολὺ ἐκ τῶν χυδαιοτήτων τῆς δρώσης πολιτικῆς, δὲν εἶχε θέσιν ἐπίσης οὔτε μεταξὺ τῶν ἀστῶν, οἵτινες τὸν ἐχαιρέτιζον ψυχρῶς, οὔτε εἰς τὸ προάστειον, ὅπερ τὸν ἠνώχλει, ἐζήτει νὰ ὑπανδρευθῇ διὰ νὰ εὕρῃ ἐνασχόλησιν, ἐνυμφεύετο ἐπίσημον κυρίαν, τὴν ὁποίαν εὕρισκε νόστιμον, καὶ τὴν ὁποίαν ἐβαρέθη, καὶ ποθήσας ἐνεργὸν ἐκδούλευσιν ἐν καιρῷ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, ἐλάμβανεν ἕνα ἵππον ἐκ τοῦ ἱπποστασίου του διὰ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ ἐπιτελεῖον, ἀνερριχᾶτο μειδιῶν τὰ ὕψη τῆς Ἄλμας, καὶ εἰς τὴν ἔφοδον τοῦ Μαλακὼφ, τῇ ἐπαύριον μάλιστα τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐλάμβανε τὴν εἴδησιν τῆς γεννήσεως υἱοῦ, πρῶτος ὥρμα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ζουάβων, καὶ ἔπιπτε γελῶν, ὑφ' ἑνὸς τεμαχίου ὀβουζίου εἰς τὸ μέτωπον, καὶ μιᾶς σφαίρας εἰς τὴν κοιλίαν.

Εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου τὸν μετήγαγον, ὁ πρίγγιψ Δὲ Σαντεναὶ ἐζήτησε καθρέπτην, καὶ ἠθέλησε νὰ κυταχθῇ. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐπὶ τῶν παρειῶν, καὶ ἤλοιφε τὸν μύστακά του. Ἐζήτησε *βιναίγρ*, ἔβρεξε τὸ μανδύλι του εἰς ὕδωρ λουμπὲν, ἔπλυνε τὴν πληγήν του, καὶ ἔγραψε δύο ἐπιστολὰς, τὴν μίαν διὰ τὴν πριγγηπέσαν, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἐγνώριζε, καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὸν υἱόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζεν, οὔτε θὰ ἐγνώριζέ ποτε. Σφραγίσας τὰς ἐπιστολὰς, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ κλινιδίου του, καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἂν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Ἐννόει ὅτι ἦτο χαμένος.

Ἤνοιξε μετ' ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν σημαιοφόρον του, τὸν νεαρὸν μαρκήσιον Φερδύ, ὅστις ἔκειτο παρὰ τὸ πλευρόν του, πληγωμένος κι' ἐκεῖνος, φέρων τὸν βραχίονα ἐξηρτημένον ἀπὸ ταινίας, καὶ δεδεμένον τὴν κεφαλήν:

— Ἓν μόνον πρᾶγμα μὲ θλίβει, ἀγαπητέ μοι Φερδύ. Θὰ τὸ καταλάβῃς, ὅταν ἔχῃς περάσει τὰ σαράντα! Ἴσως θὰ μ' εὐχαριστοῦσε ποῦ ἔγεινα πατέρας! Ἕνα παιδὶ, εἶναι κάτι τι νοστιμο! Εἶναι εὐχάριστο, χαριτωμένο πρᾶγμα! Ἐσὺ, Φερδύ μου, ποῦ θὰ ἴδῃς μὲ μουστάκια αὐτὸ τὸ νήπιο, πές του νὰ προσπαθήσῃ νὰ ζήσῃ καλλίτερα ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀλλὰ νὰ εὐχαριστηθῇ νὰ πεθάνῃ σὰν ἐκεῖνον . . . ἀκριβῶς. Ἄφησέ με τώρα νὰ κοιμηθῶ, ἀγαπητέ μοι Φερδύ, καὶ ἡσύχασε!

Ἀπέναντι τῆς εἰκονογραφίας τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ἐντὸς χρυσοῦ πλαισίου, ἡ εἰκὼν εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν νεανίου, ξανθοῦ, βαθέως ὠχροῦ, μὲ ὑφθαλμοὺς ἀποκαμωμένους, ἀλλὰ κομψοῦ καὶ ντελικά του, ἐπιμελῶς ἐζωγραφισμένη ὑπὸ τοῦ Καμπανὲλ, ἀντετίθετο πρὸς τὴν προσωπογραφίαν τοῦ Ὕβόν. Ὑπάρχει ἐν τῇ κατά τι ὑπερηφάνῳ στάσει τοῦ λεπτοκαμωμένου κομψευτοῦ ἀνταύγειά τις τῆς ἀγερώχου χάριτος τοῦ νεκροῦ πρίγγηπος. Τὸ αὐτὸ λεπτὸν θέλγητρον, αἱ λεπταὶ χεῖρες, καὶ οἱ μικροὶ πόδες, ἀλλὰ νευρώδεις, ὡς οἱ τοῦ εὐγενοῦς ἵππου. Ἡ ὕπουλος μελαγχολία τοῦ ἀνδρὸς καταστᾶσα ἐπὶ τῶν νεανικῶν ἐκείνων χαρακτήρων εἶδός τι πρωΐμου κοπώσεως, βαρείας ἀνίας καὶ θλίψεως, παρὰ τὴν σχισμὴν τῶν χειλέων του, ἔνθα τὸ μητρικὸν αἷμα ἔρρεεν ἐρυθρότερον. Ἡ ρεδιγκότα κομβωμένη ἀκριβέστατα, ἐσφιγμένη περὶ τὸ σῶμα, ἄνευ τῆς χαριέσσης ἀτημελησίας τοῦ ἐνδύματος, ὅπερ ἔφερεν ὁ πατήρ. Τὸ περιλαίμιον κανονικώτατα γυρισμένον. Ζωγραφιὰ τοῦ συρμοῦ ἐπιθεωρημένη καὶ δορθωμένη ὑπὸ διδασκάλου καλλιτέχνου.

Ἦτον ὁ υἱός.

Ὁ θυρεὸς τῶν Βωμαρτὲλ Δὲ Σαντεναὶ ἦτο χρυσῆ σφύρα ἐπὶ κυανοῦ κάμπου, ἀφ' ὅτου ὁ πρόγονος Ἀνγελμπὲρ ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, εἰς τὰς δώδεκα τοῦ Ἰουλίου, ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, εἶχε σφυροκοπήσει τοὺς Σαρακηνοὺς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ροβέρτου τῆς Φλάνδρας, ἐν καιρῷ τῆς πρώτης σταυροφορίας: «Τοτε, καίτοι ἐκάλυπτε τοὺς δεκατισθέντας ἀπίστους ἡ σημαία τοῦ Ταγκρέδου, ὁ Ἀνγελμπὲρ ἐκτύπα τὴν ἀπεχθῆ γενεὰν τῶν Σαρακηνῶν, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἁγίας πόλεως, καὶ ὑπὸ τὰ κτυπήματά του ἠρανίζοντο, ὅτε πολλοὶ ἐκραύγασαν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν διαλέκτῳ: «Βωμαρτὲλ, ὅστις τὰ ὀστᾶ καὶ τὰς κεφαλάς μας ἐκλαμβάνεις ὡς ἄκμονας, οἴκτειρον, φείσθητι ἡμῖν καὶ ἀρκέσθητι!» Ἐξ οὗ τὸ ὄνομα *Βωμαρτέλ*[1] παρέμεινεν ἐς ἀεὶ ὡς τίτλος τοῦ Σαντεναί. (ἀκολουθεῖ)

1 Ἐν τῷ πρωτοτύπῳ: beau martel=ὡραία σφύρα. Σ. Μ.